

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏବେ ତୁମେମାନେ ସତ୍‌ଗୁଣ ଯୁଗରେ ଅଛ, ତୁମକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ସମ୍ପର୍କ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ କାହିଁକିନା ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସତ୍‌ଗୁଣର କେଉଁ ବିଶେଷତା ସାରା କଲ୍‌ପରୁ ଅଲଗା ?

ଉତ୍ତର:- ସତ୍‌ଗୁଣର ବିଶେଷତା ହେଉଛି — ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛ, ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପାଇବ । ସାରା କଲ୍‌ପରେ ଏପରି ପାଠ ପଢାଯାଉ ନାହିଁ ଯାହାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପରଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକରେ ପାଠ ପଢୁଛ । ଆଉ କେହି ପରଜନ୍ମ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଦୂର ଦେଶ କା ରେହେନେ ବାଲା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଦୂର ଦେଶର ନିବାସୀ କିଏ ? ଏକଥା ତ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କ’ଣ ତାତ୍କାଳ ନିଜର ଦେଶ ନାହିଁ ଯାହାକି ପରଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି ? ସେ ନିଜ ଦେଶକୁ ଆସୁନାହାନ୍ତି ? ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ପରଦେଶ ଅଟେ ନା । କ’ଣ ଶିବବାବା ନିଜ ଦେଶକୁ ଆସୁନାହାନ୍ତି ? ଆରୁକ୍ଷା, ରାବଣର ପରଦେଶ କେଉଁଟି ଏବଂ ନିଜ ଦେଶ କେଉଁଟି ? ଶିବବାବାତ୍କାଳ ନିଜ ଦେଶ କେଉଁଟି ଏବଂ ପରଦେଶ କେଉଁଟି ? ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ପରଦେଶକୁ, ତେବେ ତାତ୍କାଳ ଦେଶ କେଉଁଟି ? ନିଜ ଦେଶର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ କ’ଣ ନିଜ ଦେଶକୁ ନିଜେ ଆସୁଛନ୍ତି । (ଜଣେ-ଜଣେ ଶୁଣାଇଲେ) ଆରୁକ୍ଷା, ଏହା ଉପରେ ସମସ୍ତେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା ରାବଣର ପରଦେଶ ବୋଲି କହିଦେବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ରାମରାଜ୍ୟକୁ କେବେ ରାବଣ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବାତ୍କାଳ ରାବଣ ଦେଶକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି କାହିଁକିନା ରାବଣର ରାଜ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗ । ସିଏ ସତ୍‌ସୁଯୁଗରେ କିମ୍ବା କଳିଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହାନ୍ତି କେବଳ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ରାମ ଏବଂ ରାବଣ ଉଭୟତ୍କାଳ ଦେଶ ଅଟେ । ଏ କୂଳ ରାମତ୍କାଳ, ସେ କୂଳ ରାବଣର । ତେବେ ଏହା ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗ ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମେ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗରେ ଅଛ । ନା ଏପଟେ, ନା ସେପଟେ ଅଛ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗୀ ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ । ଆମର ସେପଟେ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ସମ୍ପର୍କ ତୁଟାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଠାରେ ତ ରହୁଛ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଦୃଢ଼ାରା ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଏବେ ମୁଁ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗରେ ଅଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ତାତ୍କାଳ ନାଉରିଆ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ଆମେ ଯାଉଛୁ, କିପରି ? ଯୋଗ ବଳ ଦୃଢ଼ାରା । ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦରକାର ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦରକାର । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାତ୍କାଳ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ନା । ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଝିବା । ବାବା ମତ ଦେବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୁରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସବୁକିଛି ବିସ୍ତାର ଭାବରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ! ଏଠାରେ କରମ ବନ୍ଧନ ଅଛି, ସେଠାରେ କରମ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିବ । ବନ୍ଧନ ଦୁଃଖର ନାମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ ସୁଖର ନାମ ଅଟେ । ଏବେ କରମ-ବନ୍ଧନକୁ କାଟିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଛୁ ପୁଣି ଦୈବୀ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଯିବୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମ୍ବନ୍ଧର ଏହା ଏକମାତ୍ର ଜନ୍ମ । କିନ୍ତୁ ୮ ଜନ୍ମ ଏବଂ ୧୨ ଜନ୍ମ ଆମେ ଦୈବୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହିବା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ କଳିଯୁଗୀ ଛି- ଛି କରମ ବନ୍ଧନକୁ ଯେପରି ଗୁଲାନି ଅର୍ଥାତ୍ ନିନ୍ଦା କରୁଛ । ଏହି ଦୁନିଆର କରମ ବନ୍ଧନରେ ଏବେ ରହିବାର ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଛି - ଏସବୁ ହେଉଛି ଆସୁରୀ କରମ ବନ୍ଧନ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତରେ ଗୋଟିଏ ଯାତ୍ରା କରୁଛେ । ବାବା ଏହି ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଏହି କରମ-ବନ୍ଧନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଆମେ କରମାତୀତ ହୋଇଯିବା । ଏହି କରମ-ବନ୍ଧନ ଏବେ ତୁଟିଯିବ । ଆମେ ବାବାତ୍କାଳ ମନେ ପକାଉଛୁ ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ପବିତ୍ର ହେବୁ ଏବଂ ଚକ୍ରକୁ ବୁଝି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବୁ । ପାଠ ପଢୁଛୁ ତେଣୁ ତା’ର ଏମ୍ ଅବଦେକଟ ଏବଂ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଏବେ ବେହଦର ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାଠ ପଢାଇଥିଲେ । ଏହା ଭ୍ରମା ଅଟେ ନା । ଯାହାତ୍କାଳ କଲ୍‌ପ ପୂର୍ବରୁ ପାଠ ପଢାଇଥିଲେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ତାତ୍କାଳ ହିଁ ପଢାଇବେ । ବହୁତ ଆସିବେ, ବୁଦ୍ଧିକୁ ପାଇବେ । ସମସ୍ତେ ତ ସତ୍‌ସୁଯୁଗକୁ ଯିବେ ନାହିଁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଏପଟେ ନରକ, ସେପଟେ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ । ହଦର ପାଠପଢାରେ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ପଢୁଛୁ, ପୁଣି ପ୍ରାଲବ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପାଇବୁ । ଏବେ ଆମେ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗରେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯାହାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଆମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ଦୁନିଆରେ ଏପରି କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମକୁ ଏହାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ଏହି ଜନ୍ମର ପାଠପଢାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ପାଇବା — ଏହା କେବଳ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସତ୍‌ଗୁଣଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅମର ପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଭଗବାନ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ଏହି ପାଠ ପଢାଇଥା’ନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ଆମେ ସତ୍‌ସୁଯୁଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ, ନରକବାସୀରୁ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଏହା ମୃତ୍ୟୁଲୋକ, ପର ଦେଶ, ତାହା ହେଉଛି ନିଜ ଦେଶ । ସେହି ନିଜ ଦେଶରେ

ବାବାଟ୍ଟକୁ ଆସିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେହି ଦେଶ ହେଉଛି ପିଲାମାନଙ୍କର, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାବଣ ଆସି ପାରିବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ରାବଣ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଆସିବ ଦଞ୍ଚାପରକୁ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ବି ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ମନେ ମଧ୍ୟ କାହିଁକି ପକାଇବେ । ସୁଖର ପ୍ରାରବ୍ଧ ପୁରୀ ହୋଇ ଗଲେ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ, ଏହାକୁ ପରର ଦେଶ କୁହାଯାଉଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ସତ୍ୟମୟୁଗରେ ଅଛୁ, ଆମକୁ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଥକି ଯାଇଥିବେ, ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ରାସ୍ତା ପାଇଥିବେ, ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବେ । ତୁମେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛ, ଏହା ଆତ୍ମିକ ତୀର୍ଥର ରାସ୍ତା ଯାହାକି ସିଧା ସୁଖପାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ତୁମେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପେ ପାଣ୍ଡବ ସଂପ୍ରଦାୟର ଅଟ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ପାଣ୍ଡବ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରାଜ୍ୟ ନା ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଅଛି ନା କୌରବଙ୍କର । ଉଭୟଙ୍କର ମୁକୁଟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଉଭୟଙ୍କୁ ମୁକୁଟ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ରାଜମୁକୁଟ ଦେଇ ଦେବେ କିନ୍ତୁ ଲାଲଟର ମୁକୁଟ ନା ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଦେଇପାରିବେ ନା କୌରବମାନଙ୍କୁ କାହିଁକିନା ସେମାନେ ପୁରସ୍କାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ଜଞ୍ଜାନମାର୍ଗରେ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ କାହାକୁ ଦିଆଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସବୁ ଅଳଙ୍କାର ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ସେ ପବିତ୍ର । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପବିତ୍ରତା ରୂପ ଲାଲଟର ମୁକୁଟ ଥାଏ । ବରତୃତ୍ତମାନ ତ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ପବିତ୍ର ନାହାନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜକୁ ପବିତ୍ର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ତ ପବିତ୍ର ନୁହେଁ ନା । ଜନମ ପୁଣି ବି ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ପତିତ ପୁରୀ, ପାବନ ରାଜ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ବାଗବାନ ବାବା କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ପତିତ-ପାବନ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ନାଉରିଆ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାଗବାନ ଏବେ ଏହି କଣ୍ଟାର ଜଟିଳକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମର କମାଣ୍ଡର ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯାଦବମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ କମାଣ୍ଡର ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ କୁହାଯିବ କି ? ଏମିତି ତ ସେ (ଶତ୍ରୁ) କୌଣସି ବିନାଶ କରୁନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆସିଲେ ଲଢେଇ ଲାଗିଯାଏ । କହିଥା'ନ୍ତି ଶତ୍ରୁଙ୍କର ପରେରଣା ଦଞ୍ଚାରା ମୁସକ ଆଦି ତିଆରି ହେଉଛି । ଏହିଭଳି କାହାଣୀମାନ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଶେଷ ହେବ । ଘର ପୁରୁଣା ହେଲେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କେହି ମାଟିତଳେ ଦବି ମରିଯିବେ, କେହି ବୁଡି ମରିବେ । କେହି ତ ଶକ (ଆଘାତ)ରେ ମରିବେ । ବୋମା ଆଦିର ବିଷାକ୍ତ ବାୟୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ମାରିଦେବ । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଏବେ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଆମେ ସେ ପାରିକୁ ଯାଉଛୁ । କଳିଯୁଗ ପୁରୀ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଲଢେଇ ହେବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇବା ପାଇଁ, ଏହା ଶେଷ ସୁଯୋଗ । ଡେରି କଲେ ପୁଣି ଅଚାନକ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯିବା କାରଣ ମୃତ୍ୟୁ ସମୁଦାୟରେ ଦଶାୟମାନ । ଅଚାନକ ବସୁ-ବସୁ ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡିବା ପୂର୍ବରୁ ତ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କର । ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ, ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ଅନତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ, ତୁମେମାନେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । କିନ୍ତୁ କେବଳ ଘରକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପର ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପର ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ନିଜର ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଟ୍ଟକୁ ସମରଣ କରିଚାଲ । ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖିଲେ ଜଣା ପଡିଯିବ, ସାରା ଦିନରେ ମୁଁ କ'ଣ କ'ଣ କରିଛି ? ୫-୬ ବର୍ଷର ଆୟୁଷଠାରୁ ଆମେ ଜୀବନରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କରିଛୁ... ତାହା ମଧ୍ୟ ମନେ ରହୁଛି । ଏପରି ବି ନୁହେଁ, ସାରା ସମସ୍ତ ଲେଖିବାକୁ ପଡୁଛି । ଧ୍ୟାନରେ ରହୁଛି — ବଗିଚାରେ ବସି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଥିଲି, ଦୋକାନରେ କେହି ଗ୍ରାହକ ନଥିଲେ ତେଣୁ ମୁଁ ଯୋଗୁଯୁକ୍ତ ହୋଇ ବସିଥିଲି । ମନ ଭିତରେ ତ ନୋଟ ରହିବ । ଯଦି ଲେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଡାଇରୀ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ମୂଳକଥା ହେଲା, ମୁଁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କିପରି ହେବି! ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ କିପରି ହେବି ? ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେବି ? ବାବା ଆସି ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ କହୁଛ ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲୁ । ଖୁସି ଖୁସିରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଥିଲୁ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହିସବୁ ଧାରଣା କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମଅନୁସାରେ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା, କାହାକୁ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଆଦି ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହା ତ ସହଜ ନା - କାହାକୁ ହେଲେ କୁହ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ତ ବିଲୁଲ୍ ସହଜ । ବାବା କେବଳ ଏହି କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ, ଏକଥା ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଉ କେହି ନା ଆତ୍ମାକୁ ନା ପରମାତ୍ମା ବାବାଟ୍ଟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହିପରି କାହାକୁ କହିଦେଲେ ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଉଗ୍ରବାନଙ୍କର ରୂପକୁ ଜାଣିବାକୁ ପଡିବ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ନାଟକର ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅଭିନୟ କରୁଛି । ସେହି ଅଭିନେତାମାନେ କପଡ଼ା ବଦଳାଇ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପାର୍ଟ କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଶରୀର ବଦଳାଉଛ । ସେମାନେ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ପୁରୁଷ ଅଥବା ନାରୀର ପୋଷାକ

ପିନ୍ଧିଆ'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୁରୁଷ ଶରୀରରୁପୀ ବସ୍ତ୍ରର ଧାରଣ କରିଲେ ସାରା ଆୟୁଷ ପୁରୁଷ ହିଁ ରହିବ । ତାହା ହେଲା ବିନାଶୀ ଉତ୍ସାହୀ କିନ୍ତୁ ଏହା ଅବିନାଶୀ । ଏହା ବେହଦର ଅଟେ । ତେବେ ପରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କର ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଯୋଗ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶିଖୁଛନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଉଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଶିବବାବା ଏହାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଆସି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଜୀକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇ ଉଠିଯିବ । ଯେତେ ଯେତେ ଯୋଗ ଅଥବା ସେବା କରିଥିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ହିଁ ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ପବିତ୍ର ନହେଲେ ପୁଣି ଧର୍ମମାଜ ପୁରୀରେ ଅନେକ ଦଣ୍ଡତ ଭୋଗକରିବାକୁ ପଡିବ । ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ମଧ୍ୟ ଯିବ, ପଦ ମଧ୍ୟ ଭରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଶେଷ ସମୟରେ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । କିନ୍ତୁ କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରାଇବେ ତୁମକୁ ଏତେ ବୁଝାଇଲି ତଥାପି ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲ ନାହିଁ । ତୁମର ପାପ ରହିଗଲା । ଏବେ ଦଣ୍ଡଭୋଗ କର । ସେତେବେଳେ ଆଉ ପାଠ ପଢିବାର ସମୟ ନଥିବ । କେବଳ ଅବସୋୟ କରିବ ମୁଁ ଏ କ'ଣ କରିଲି! ବିନା ହକରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଲି । କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଫେଲ୍ ହେଲେ ଫେଲ୍ । ଆଉ ପାଠ ପଢିବାର ସୁଯୋଗ ନଥିବ । ସେହି ପାଠ ପଢାରେ ତ ଫେଲ୍ ହୋଇ ପୁଣି ପଢିଥାନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ ପାଠପଢା ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ନ ପଡୁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢ । ପରଦର୍ଶନ- ପରଚିନ୍ତନରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ମାୟା ବହୁତ ଓଲଟା କାମ କରାଇ ଦେଇଥାଏ । କେବେ ଚୋରୀ ନ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମାୟା କରାଇଦିଏ । ପରେ ପୁଣି ସମ୍ପୃତି ଆସିବ ମୋତେ ତ ମାୟା ଧୋକା ଦେଇ ଦେଲା । ପରଥମେ ମନରେ ଖିଆଲ ଆସିଥାଏ, ଅମୃତ ଜିନିଷ ଉଠାଇ ନେବି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ଇଶ୍ଵରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଛି, ଏହା ଠିକ୍ ନା ଭୁଲ୍ । ଏହି ଜିନିଷ ଉଠାଇ ନେଲେ ଭୁଲ୍ ହେବ, ନ ଉଠାଇଲେ ଠିକ୍ ହେବ । ଏବେ କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡିବ ? ପବିତ୍ର ରହିବା ଭଲ ନା । ତେବେ ସତ୍‌ଗଦୋଷରେ ଆସି ଢିଲା ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ । ଆମେମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭଉଣୀ ତେଣୁ ନାମ ରୂପର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ମାୟା ଭୁଲ୍ କାମ କରାଇବାକୁ ସଂକଳ୍ପ ଆଣିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଭୁଲକାମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ ଚାଲୁଛି ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ଠିକ୍ ବୁଦ୍ଧି ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ଠିକ୍ ବୁଦ୍ଧି ଆସୁ ହିଁ ନାହିଁ । ଆମକୁ ଠିକ୍ କାମ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ଧଧାନତାଙ୍କର ଲାଠି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଭଲରୁ ଭଲ କାମ । ଶରୀର ନିରାହ ପାଇଁ ସମୟ ତ ଅଛି । ରାତ୍ରିରେ ଶୋଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ଥକି ଗଲେ ପୁଣି ଶୋଇଯାଏ । ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଶରୀର ନିରାହ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଆରାମ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ତ ଅଛି । ବାକି ସମୟ ମୋ ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖ । ଚାର୍ଟ ଲେଖୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଜୀକୁ ମନେ ପକାଉ ନାହିଁନ୍ତି, ସେବା କରୁନାହିଁନ୍ତି ତେଣୁ ଭୁଲ୍ କାମ ହୋଇଯାଉଛି । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପରଚିନ୍ତନ-ପରଦର୍ଶନରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ମାୟା କୌଣସି ଓଲଟା କାମ ନକରାଉ, ଏହିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ସତ୍‌ଗଦୋଷରେ ପଡି କେବେ ବି ଢିଲା ହେବାର ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କାହାର ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ବାବାଜୀକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ଲେଖିବାର ଡାଇରୀ ରଖିବାକୁ ହେବ । ନୋଟ୍ କରିବାକୁ ପଡିବ -- ମୁଁ ସାରା ଦିନରେ କ'ଣ କ'ଣ କରିଛି ? କେତେ ସମୟ ବାବାଜୀଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲି ?

ବରଦାନ:- ଉଦାରଚିତ୍ତ ହେବାର ବିଶେଷତା ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ତଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଥିବା ଆଧାର ଏବଂ ଉଦ୍ଧାରମୂରତ ହୁଅ ।

ଉଦାରଚିତ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ପରତ୍ସେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଖୋଲା ହୃଦୟ ବା ବିଶାଳ ହୃଦୟ ରଖୁଥିବା ଆତ୍ମା । ନିଜର ଗୁଣ ଦ୍ଵାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୁଣବାନ କରିବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବା, ଶକ୍ତି ବା ବିଶେଷତା ଭରିବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଖୋଲା ହୃଦୟବାଲା ମହାଦାନୀ ହେବା ହିଁ ଉଦାରଚିତ୍ତ ଆତ୍ମାର ବିଶେଷତା । ଏହିଭଳି ବିଶେଷତା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଆଧାରମୂରତ୍ତ ଏବଂ ଉଦ୍ଧାରମୂରତ୍ତ ହେବାରେ ସଫଳତାର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି କାରଣ ସେବାର ଆଧାର ସ୍ଵାସ୍ଥରୂପ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ତଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- “ଆପ ଓଫର ବାପ” ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ଏଭଳି ଯୋଡି ହୋଇ ରୁହ ଯାହାକି ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଅଲଗା କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***